

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně Dyje, s. r. o., se sídlem Hříšice 63, PSČ 380 01, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, 251 01 Říčany, proti žalovanému Ministerstvu zemědělství, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2008, č. j. 3860/2008 – 14130,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2007 zamítl Státní zemědělský intervenční fond žádost žalobkyně o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2006. Fond zjistil, že dne 16. 10. 2007 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva zemědělství, které změnilo rozhodnutí Fondu o zařazení žalobkyně do programu Zakládání skupin výrobců tak, že se žádost žalobkyně o zařazení do programu zamítá, a to ke dni právní moci rozhodnutí Fondu o zařazení žalobkyně do programu. V důsledku toho nebyla žalobkyně nikdy do programu zařazena. Zároveň Fond poukázal na čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu, a § 1 a § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti: podle nich lze poskytnout podporu pouze více subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Žalobkyně tedy nesplnila podmínky pro poskytnutí dotace stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2008. Stejně jako Fond dospěl k závěru, že definice skupiny výrobců je obsažena v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., zatímco § 2 písm. c) upravuje pouze právní formu, kterou může taková skupina výrobců mít. Skupinou výrobců tak nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem. Žalobkyně proto nebyla zařazena do programu zakládání skupin výrobců a z téhož důvodu nesplňuje podmínku pro poskytnutí dotace podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Je zřejmé, že žalobkyně nesplňuje podmínku podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, neboť jediný společník právnické osoby nemůže nikdy zajistit *společný odbyt* zemědělské komodity.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítla, že rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí zákonné lhůty. Poukázala na zásadu subsidiarity v právu Evropských společenství; definice „skupiny výrobců“ podle práva ES se uplatní tehdy, jestliže definici neobsahuje vnitrostátní právo. Právo ES přitom výslovně umožňuje členským státům, aby si samy stanovily podmínky pro uznání seskupení producentů [čl. 33d odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999]; to Česká republika učinila v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., který nijak neomezuje počet společníků. I podle Horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004 – 2006 je skupinou výrobců obchodní společnost (...), která má minimální roční obrát 100 000 EUR anebo má pět členů (alternativní, nikoli kumulativní podmínky). Konečně i preambule k citovanému nařízení Rady (ES) stanoví, že kritéria pro poskytnutí podpory rozvoje venkova by neměla přesahovat meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů politiky rozvoje venkova; není tedy důvod, proč jednočlenné obchodní společnosti vylučovat z podpory rozvoje venkova, pokud splňují všechny zákonem stanovené podmínky a podporou jejich obchodu je podporován rozvoj venkova. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 15. 1. 2009 žalobkyně dodala, že pokud nařízení vlády hovoří o společenské smlouvě (jako jedné z náležitostí žádosti o zařazení do programu), jde o to, že skupina výrobců vytvoří podnikatelský subjekt, který se bude ucházet o zařazení do programu; stále však půjde o jeden subjekt, bez ohledu na to, zda tento subjekt založí jediný společník, nebo více společníků. Při takové argumentaci by na dotaci „nedosáhly“ ani společnosti založené více společníky, neboť by se stále jednalo o jediný subjekt (dotace náleží tomuto subjektu, nikoli jednotlivým společníkům).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice zopakovala své argumenty; nesouhlasila se žalovaným v tom, že § 2 písm. c) nařízení vlády upravuje pouze právní formu – podle ní se tu vymezuje pojem „skupina výrobců“.

Žaloba není důvodná.

Podle § 90 odst. 6 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) vydá odvolací správní orgán rozhodnutí v odvolacím řízení ve lhůtách stanovených v § 71. Ten ukládá správnímu orgánu vydat rozhodnutí bezodkladně, a není-li to možné, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se případně připočítává další potřebná doba (je-li třeba provést některý ze zde vyjmenovaných procesních úkonů nebo jde-li o zvlášť složitý případ).

V této věci žalovaný překročil dobu stanovenou zákonem, aniž by k tomu byl dán některý z vyjmenovaných důvodů. Lhůta pro vydání rozhodnutí je však lhůtou pořádkovou a pouhý

fakt, že nebyla dodržena, nepůsobí nezákonnost rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení. Nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve lhůtě stanovené zákonem, lze se vydání rozhodnutí domáhat prostřednictvím žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu; jakmile je však rozhodnutí vydáno, byť po uplynutí zákonem stanovené lhůty, nemůže již žalobce uspět s poukazem na nedodržení lhůty.

Důvodná není ani druhá námitka zpochybňující samotné hmotněprávní posouzení věci.

Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady č. 1257/1999 je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupením producentů, která mají za cíl a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu, b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoobchodatelům, c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Podle § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. upravuje toto nařízení v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity, do programu pro zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti. Podle § 2 písm. c) nařízení se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. zařadí Státní zemědělský intervenční fond skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu, jestliže tato skupina výrobců a) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců, b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se dotace za příslušný kalendářní rok poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců a) byla zařazena do programu do 31. prosince 2006, b) zajišťuje odbyt příslušné zemědělské komodity, uvedené v příloze k tomuto nařízení, c) splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [pozn.: písm. d) – f) se této věci netýkají].

Jak na to žalovaný poukázal ve vyjádření k žalobě i ve svém přípisu ze dne 22. 3. 2010, Městský soud v Praze již v minulosti opakovaně rozhodoval o žalobách odbytových sdružení směřujících jednak proti rozhodnutím o nezařazení do programu Zakládání skupin výrobců, jednak proti rozhodnutím o neposkytnutí dotace osobám, které již byly do tohoto programu zařazeny. K otázkám vznášeným v žalobě se opakovaně vyjádřil již i Nejvyšší správní soud (v poslední době např. v rozsudku ze dne 6. 4. 2011, č. j. 1 As 23/2011-53, www.nssoud.cz); městský soud se s těmito rozhodnutími ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlovat.

Jednou z podmínek pro poskytnutí dotace je zařazení do programu do 31. 12. 2006 [§ 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb.]. Žalobkyně sice původně do programu zařazena byla, ovšem rozhodnutí o zařazení bylo později zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení (rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 24. 5. 2007 ve spojení s rozhodnutím ministra zemědělství o rozkladu ze dne 8. 10. 2007). Rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení napadla žalobkyně žalobou u zdejšího soudu, ten však žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6 Ca 344/2007-47. Tento rozsudek byl napaden kasační

stížností, o níž dosud nebylo rozhodnuto; bez ohledu na budoucí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tu v současné situaci pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jemuž svědčí presumpce správnosti a jež bylo už i potvrzeno pravomocným rozhodnutím soudu. Podmínku podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. tedy soud shodně se žalovaným považuje v případě žalobkyně za nesplněnou.

Obecněji lze k věci uvést, že dotační program Zakládání skupin výrobců vychází z nařízení Rady č. 1257/1999; to upravuje podporu poskytovanou seskupením producentů v čl. 33d, podle něhož je podpora poskytována pouze takovým seskupením producentů, která společně vyvíjejí činnost k dosažení cílů uvedených v odst. 1 pod písm. a) až c). Za účelem konkretizace dotačního programu Zakládání skupiny výrobců bylo vydáno nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které upravuje dva hlavní okruhy otázek, a to předpoklady pro zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců (§ 3) a podmínky, za nichž je podpora ve formě dotace subjektu poskytnuta (§ 5).

Příjemcem dotace z programu pro zakládání skupin výrobců dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. může být pouze ten subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů dle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999; skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. musí korespondovat pojmu seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady č. 1257/1999. Z čl. 33d nařízení Rady č. 1257/1999 vyplývá, že seskupení producentů se skládá z producentů (množné číslo), kteří jsou členy tohoto seskupení, kteří mají společně uvádět zboží na trh a činit (společně) přípravy k prodeji, centralizovat prodej a (společně) dodávat velkoodběratelům a kteří si stanoví společná pravidla pro informace o produkci. Je tak evidentní, že seskupení producentů musí být tvořeno více subjekty (producenty); „seskupení“ jednoho producenta je zřejmý protimluv.

Zcela v intencích nařízení Rady č. 1257/1999 vymezuje seskupení producentů též nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které pro ně v § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců“ a v § 2 písm. c) vymezuje podstatné rysy tohoto seskupení. Podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. může být skupinou výrobců jenom obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Dotace z programu Zakládání skupin výrobců může být v souladu s § 1 a § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/1999 Sb. poskytnuta pouze skupině výrobců [podle uvozující věty § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se dotace za příslušný kalendářní rok „*poskytne skupině výrobců na základě žádosti, jestliže tato skupina výrobců (...)*“]. Žalobkyni jakožto obchodní společnost s jediným společníkem nelze z výše rozvedených důvodů pod tento pojem podřadit, stejně jako ji nelze podřadit pod pojem seskupení producentů ve smyslu nařízení Rady č. 1257/1999, a dotace z uvedeného programu jí proto poskytnuta být nemůže.

Ustanovení § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je třeba vyložit tak, že nikoli jakékoliv, ale pouze vícečlenné společnosti si mohou nárokovat přiznání dotace, a teprve u takových společností je posuzováno, zda splňují buď podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů. Žalobkyně má tedy pravdu v tom, že se jedná o podmínku alternativní, nikoli kumulativní, nicméně jí samotné tento argument nijak neprospívá (žalobkyně má jediného člena, resp. společníka – Zemědělské družstvo Hříšice). Splnění jedné z alternativně stanovených podmínek přichází v úvahu jen u vícečlenných, tedy minimálně dvoučlenných, společností, které buď musejí splňovat stanovený minimální objem produkce, nebo musejí mít určitý kvalifikovaný počet

členů (nestačí tedy dva, tři či čtyři členové jako pro zařazení do programu, ale je jich třeba minimálně pět).

Ustanovení § 2 písm. c) skutečně výslovně neomezuje skupinu výrobců počtem členů, jak na to žalobkyně poukazuje; na požadavek mnohosti členů však soud, stejně jako žalovaný, usuzuje z pojmů „skupina“, „seskupení“, „společný odbyt“. Neobstojí ani argumentace preambulí nařízení Rady (ES) č. 1257/1999; způsob, jakým žalobkyně preambuli vykládá, je v rozporu s konkrétními pravidly stanovenými v textu nařízení. Preambule sama neobsahuje právní normy, pouze formuluje zásady, s jejichž pomocí mají být případně řešeny výkladové nejasnosti; nelze se tedy dovolávat obecné formulace preambule o tom, že dosažení cílů politiky rozvoje venkova může být omezováno jen v nezbytné míře, pokud samotný text nařízení mluví o „seskupeních“ a „společném uvádění zboží na trh“, tedy předpokládá součinnost více výrobců.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková